

vi Alle maa være enige om, at Landstinget har en ubestridelig grundlovmæssig Besjæftelse til at behandle Finantsloven paa samme Maade og med samme Udførlighed som nærværende Thing. Naar nu saadan Eftergivenhed, en saadan Hensyntagen naar ud og naar ind i mangfoldige naar er vist fra Landstingets Side, og der da omsider indtræder et Dieblit, hvor Landstinget mener ikke at kunne forsvare at gaa videre ad denne Vej, forekommer det mig i høi Grad rimeligt, at det da bliver staaende paa dette Punkt. Hvorvidt dette nu vil være rigtigt fra Landstingets Side eller ei, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg anser det for tilfrækkeligt at sige, at jeg tror, at den Mand, der vil gaa ud fra, at det vil være muligt at samle et Flertal i Landstinget om de Forslag, der nu ere anbefalede af Udvalgets Flertal, fuldstændig mangler Evne til at bedømme Situationen. Derom tror jeg, vi Alle kunne være enige, men naar Forholdet nu er faaledes, naar fremdeles, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremhævede, Landstinget ogsaa er fremgaaet af en Kreds af Vælgere, hvilke han betegnede som fædrelandstjærlige og fornuftige Mænd, og naar det Thing, der er udgaaet fra en Kreds af saadanne Vælgere, ogsaa fra denne Side betragtet har Krav paa at blive behandlet med Hensyntagen fra denne Forsamlings Side, forekommer det mig, at alle disse samlede Betragtninger i høi Grad maa opfordre til at følge den Vej, Regjeringen her har angivet. Vi ere jo nemlig Alle enige om meget gerne at ville unde baade Invaliderne og de Bestillingsmænd, om hvilke der er Tale, disse Tilleg, men vi ville ikke kunne staffe dem saadanne, naar den Vej følges, som Flertallet her har anbefalet. Flertallets Fremgangsmaade forekommer mig nærmest at kunne sammenlignes med en Mand, der inviterer En til Gæst hos sig, men holder Gildet paa en Tid, da han veed, at den Anden er forhindret fra at komme. Paa den Maade kan han vistnok forene Opmærksomhed med Økonomi. Det forekommer mig klart, at den Maade, hvorpaa der her bydes Invaliderne og Bestillingsmændene en Fordel, nærmest maa sammenlignes med en saadan Fremgangsmaade. Det synes mig ganske indlysende, at det Tilbud, der gjøres, Intet har at betyde, idet man med fuldkommen Sikkerhed kan sige, at Tilbudet, naar det sker under denne Form, ikke bliver til nogen Nytte for de Raagjældende, men netop fordi jeg anser det for saare ønskeligt, at disse Medborgere, der under de nuværende Forhold for en stor Del ligefrem kæmpe med Nød, maa blive hjulplne, netop fordi jeg anser dette for i højeste Grad paatrængende vigtigt, kan jeg ikke negte, at jeg meget maa ønske, at man kunde forenes om en Vej, hvorved det, man byder, maa blive en virkelig Hjælp.

skulde, at jeg tager Ordet. Det havde nemlig ikke oprindeligt været min Lante; det er først under Forhandlingernes Gang, at det er faldet mig ind, at ogsaa jeg for mit personlige Vedkommende burde sige et Par Ord, og det var især det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), der gav mig Anledning dertil. Det lod til, at han sølte sig lidt ild berørt af det Tilsvær, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gav ham, et Tilsvær, som efter min Opfattelse var saa fuldstændig besjætt og berettiget, som tænkes kunde. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds søgte vel siden at fralægge sig, at han skulde have givet det nævnte ærede Medlem nogen Anledning til dette Tilsvær; men efter min Opfattelse havde han givet ham saa rigelig Anledning dertil, som vel mulig. Det ærede Medlem kom dernæst til i sit Tilsvær at sige os, at hans første Udtalelser vare byggede paa, at han kjendte det andet Things Beslutning ifjor. Derom tvivler jeg ikke, men jeg tvivler endydeligere ikke om, at det ærede Medlem ogsaa kjender dette Things Beslutning ifjor, saameget mere, som han selv var med til at stemme for den Beslutning, hvortil vi kom, og det forekommer mig da besynderligt, at den ærede Taler, der er Medlem af dette Thing, fører Ordet og Forsværet for det andet Thing. Vi ere nu desværre Tid efter anden bleone saa vante til, at naar ærede Medlemmer fra den anden Side reise sig, er det Landstinget, Landstinget og Landstinget og atter Landstinget der tales om, at det næsten er blevet et Skælleord for mig. Jeg har hidtil staaet i den ligefremme, ensfoldige Formening, at Landstinget var Landstinget og Folkethinget var Folkethinget, og ligesaa lidt som jeg har tænkt paa nogensinde at ville indvirke paa det andet Things Beslutning, ligesaa sikkert har jeg troet, at vi herinde kunde være forfaaede for at skulle paavirkes af, hvad det andet Thing maatte beslutte. Jeg havde troet, at hvert Thing besluttede frit og uhindret for sig efter den Opfattelse, det har, og dersom vi for Fremtiden kunde blive lidt mere forfaaede for at faae Landstinget stillet op som en Slags Bussmand overfor vore Beslutninger, vilde jeg anse det for meget heldigt. Medens jeg er ved denne Bemærkning, vil jeg lægge den største Bebreidelse over paa Regjeringen. Det faar være, at enkelte ærede Medlemmer have en sær Forfærjelighed for at minde os om, at Landstinget er til, det lader jeg passere; men at man idelig og altid, ja jeg kan sige: desværre bestandig — siden den sidste Grundlovsforandring i 1866 ogsaa fra Regjeringen maa høre: Landstinget og atter Landstinget, det er for meget, og i denne Henseende finder jeg ligeledes, at den Bemærkning, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremkom med, er fuldstændig paa sin Plads. Jeg forstaar ikke rettere, end at den høie

Nær: Jeg beder det ærede Thing und-